

РЕШЕНИЕ

№ 7167

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.С.Т.Т.

при участието на секретаря Б.ХР.Р.
като разгледа докладваното от Г.С.Т.Т. Гражданско дело № 20221110168543 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на „У.“ ЕООД срещу И. И. С..

Ищецът „У.“ ЕООД, твърди, че придобил претендираните от него вземания към ответника И. И. С. по силата на Договор за цесия от 01.10.2019 г. с цедент „С. Г. Груп“ ООД, което дружество придобило процесните вземания от „БТК“ ЕАД по силата на договор за цесия от 16.10.2018 г. Поддържа, че на 24.01.2018 г. между „БТК“ ЕАД и ответника бил сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги, по който ответникът ползвал предоставените от дружеството мобилни услуги, като потреблението било фактурирано под клиентския номер на абоната № 1095273 за ползване на мобилна услуга за номер 0877149241 при условията на тарифен план I-Traffic L+ с месечен абонамент 20.99 лева с ДДС, със срок на договора до 24.01.2020 г. Въз основа на сключения договор и потребени от ответника услуги, „БТК“ ЕАД издало фактури, както следва: фактура № *****/01.06.2018 г. и фактура № *****/02.07.2018, начислени за периода 01.05.2018 г. – 01.07.2018 г. Ищецът поддържа, че абонатът потребил, но не заплатил услугите, фактурирани за два последователни отчетни месеца 06/2018 г. и 07/2018 г. на стойност 41,98 лв., като ищецът претендира част от дължимите суми, а именно 22,62 лв., за която сума била издадена заповед за изпълнение. На 17.08.2018 г. процесният абонамент на ответника бил деактивиран, поради неплащане на издадените от оператора на абоната фактури за ползваните мобилни услуги на осн. чл. 50 от Общите условия, вр. с чл. 43, т. 1 от Общите условия. Предвид гореизложеното, ищецът моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено, че ответникът му дължи сумата в размер на 22,62 лева, представляваща незаплатени задължения за далекосъобщителни услуги по договор с клиентски номер

1095273, предоставени на ответника от "БТК" ЕАД, за които са издадени фактура № *****/01.06.2018 г. и фактура № *****/02.07.2018, начислени за периода 01.05.2018 г. – 01.07.2018 г., ведно със законната лихва от 24.06.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

Ответникът И. И. С. в срока по чл. 131 ГПК не е депозирал отговор на исковата молба.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Софийски районен съд, 178-ми състав, е сезиран с положителен установителен иск, предявен по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, с правно основание чл. 99 ЗЗД във вр. чл. 229 ЗЕС, във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД.

Спорното материално право е обусловено от осъществяване в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти):

1. наличието на валидно възникнало облигационно отношение между страните по договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги;
2. да са предоставени на ответника далекосъобщителни услуги, съобразно уговореното в договора;
3. да са налице валидно извършени цесии по силата на които ищецът да е придобил вземането за неустойка срещу ответника, които цесии да са надлежно съобщение на ответника.

Представен е договор за мобилни услуги (далекосъобщителни услуги) от 24.01.2018 г., сключен между "БТК" ЕАД, от една страна, в качеството на доставчик и И. И. С., от друга страна, в качеството на абонат. По силата на договора доставчика се е задължил да предоставя мобилни услуги по абонаментен план i-Traffic L+, като абонатът се е задължил да заплаща месечна абонаментна цена в размер на 20,99 лева на месец.

Договорът за мобилни услуги представлява частен диспозитивен документи, който е подписан от страните, като при липса на доказателства за неговата неавтентичност, същият обвързва от страните от обективирани в негов волеизявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

По правната си същност договорът за предоставяне на мобилни услуги представлявала двустранен, консенсуален, възмезден, комутативен договор по силата на който за мобилният оператор се пораждат следните облигационни задължения:

1) да предостави "електронна съобщителна услуга" по смисъла на § 1, т. 17 ДРЗЕС – т. е. услуга включваща пренос на сигнали по електронни съобщителни мрежи, включително услуги по преноса, осъществявани чрез мрежи за радиоразпръскване;

2) да изпълни точно – в количествен, качествен и темпорален аспект с грижата на добрия търговец (арг. чл. 302 ТЗ), така че да осигури безпрепятствена възможност на насрещната страна да ползва реално от

предоставената услуга.

А за насрещната страна по договора се поражда задължението да заплати ползваното количество електронни съобщителни услуги – за мобилна телефония, мобилни съобщения и мобилен интернет.

По делото са представените следните писмени доказателствени средства:

1) Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г., сключен между "БТК" ЕАД от една страна в качеството на цедент и "С. Г. Груп" ООД от друга страна в качеството на цесионер, като по силата на уговореното в договора цедентът прехвърля на цесионера вземания, съобразно приложение № 1 към договора, което приложение е неразделна част от договора;

2) Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 01.10.2019 г., сключен между "С. Г. Груп" ООД от една страна в качеството на цедент и "ЮБЦ" ЕООД от друга страна в качеството на цесионер, като по силата на договора цедента прехвърля на цесионера вземания, които е придобил по Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г., сключен с "БТК" ЕАД;

3) Извадка от приложение № 1 към договор за цесия от 01.10.2019 г. и потвърждение за извършена цесия, като е отбелязано, че по отношение на ответника е прехвърлено вземане за сумата от 22,62 лева;

4) месечна сметка № 1247632706/01.06.2018 г. за сумата от 4 5,85 лева;

5) месечна сметка № 012930000/02.07.2018 г. за сумата от 66,84 лева;

6) месечна сметка № 1252622637/01.09.2018 г. за сумата от 178,01 лева;

7) кредитна сметка № 1252690034/08.09.2018 г. за сумата от 262, 81 лева.

Настоящият съдебен състав счита, че по делото не са ангажирани никакви доказателства, че твърдените мобилни услуги са реално предоставени.

Издаването на едностранно подписани от ищеца фактури и сметки, каквито са представени в хода на производството, нямат доказателствената сила да установят пълно и главно обстоятелството, че ответникът реално е ползвал мобилните услуги, респ. че е имал възможност да ги ползвал, поради което същият не дължи да заплати съответното потребление или абонаментен план.

Тъй като ищецът носи доказателствената тежест да установи този факт пълно и главно, то с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, настоящият съдебен състав следва да приеме неустановеният факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. Този извод на настоящият съдебен състав се извежда и от определителната правна норма на § 1, т. 17 ДРЗЕС, според която "електронна съобщителна услуга" е услуга, обичайно предоставяна по възмезден начин, която изцяло или предимно включва пренос на сигнали по електронни съобщителни мрежи, включително услуги по преноса, осъществявани чрез мрежи за радиоразпръскване, без да се включват услуги, свързани със съдържанието и/или контрола върху него. В обхвата на електронните съобщителни услуги не се включват услугите на информационното общество, които не се състоят изцяло или предимно от пренос на сигнали чрез електронни съобщителни

мрежи.

От цитираната дефиниция следва, че ищецът трябва да установи, че е предоставил възможността ответника да ползва съответната мобилна мрежа, до която е доставил сигнал, радиоразпръскване и т. н.

На следващо място е необходимо да се отбележи и обстоятелството, че ответника не е доказал, че действително са му цедирани процесните вземания.

Съдът, като извърши съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателствени средства намира, че ищецът не е установил пълно и главно, че претендираните вземания действително са му били цедирани, респ. че се касае за едни и същи вземания, произтичащи от твърдения договор за потребителски кредит.

Настоящият съдебен състав намира, че представените два договора за цесия и Извлечение от приложение № 1 нямат необходимата доказателствена стойност да установят, идентичността на претендираните вземания, доколкото очевидно не съвпадат с претенцията на ищеца – по размер, имат също така неясно основание, като е налице и противоречие с останалите доказателства по делото досежно дължимите суми, поради което не може да се направи извод вземания за какво са били цедирани (ако цесията изобщо е породила действие), като в случая е приложимо и правилото на [чл. 178, ал. 2, изр. 1 ГПК](#), че съдът оценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства по делото.

В случая се касае за частен свидетелстващ документ, който се ползва с формална доказателствена сила.

Формалната доказателствена сила както на официалните, така и на частните документи, се отнася до факта на писменото изявление и неговото авторство – [чл. 180 ГПК](#).

За разлика от официалния свидетелстващ документ, частният свидетелстващ документ няма материална доказателствена сила, освен ако съдържа неизгодни за издателя му факти, в който случай има силата на извънсъдебно признание.

Това обаче не означава, че частният свидетелстващ документ няма никаква доказателствена стойност. Доказателствената стойност на частните свидетелстващи документи се преценява от съда по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото – така [Решение № 136 от 14.05.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6554/2014 г., IV г. о., ГК](#); [Решение № 88 от 23.04.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4766/2013 г., III г. о., ГК](#).

Извадката от документ, на който страната основава вземането си е допълнителна индиция за приложението на [чл. 178, ал. 2 ГПК](#), което е индикация за съда за евентуално скриване на неизгодни за страната факти, доколкото същата предоставя на страна избирателно възможността писменото доказателствено средства да бъде преценено в цялост, включително и с оглед останалите събрани по делото доказателствени средства.

С оглед гореизложеното и за пълнота трябва да се отбележи, че в случая по делото не е представено приложение № 1 към Договор за

прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г., поради което и съдът не може да направи извод изобщо какви вземания са били цедирани с процесната верига от цесии, съответно дали за първоначалният титуляр на вземанията – "БТК" ЕАД, действително са били налице вземания, които да са били предмет на процесната цесия.

Ето защо и с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Следователно – предявеният иск е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага само ответникът. Последният не е поискал присъждането на деловодни разноски, като не е доказал, че реално е сторил такива, поради което и не следва да му се присъждат деловодни разноски, съобразно правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от "Угренова Естейт" ЕООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Т“, бул. „България“ № 81, срещу И. И. С., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, жк „Люлин“, бл. 15, вх. Б, ет. 2, ап. 20, за признаване за установено по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, че на основание чл. 99 ЗЗД във вр. чл. 229 ЗЕС, във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, че И. И. С. дължи на "Угренова Естейт" ЕООД сумата от 22,62 лева, представляващи стойност на далекосъобщителни услуги по договор от 24.01.2018 г., сключен с "БТК" ЕАД за периода от 24.01.2018 г. до 24.01.2020 г., вземанията по който договор са били цедирани на "Угренова Естейт" ЕООД с Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 16.10.2018 г., сключен между "БТК" ЕАД от една страна в качеството на цедент и "С. Г. Груп" ООД от друга страна в качеството на цесионер и Договор за прехвърляне на вземания (цесия) от 01.10.2019 г., сключен между "С. Г. Груп" ООД от една страна в качеството на цедент и "ЮБЦ" ЕООД от друга страна в качеството на цесионер, за която сума е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 01.07.2021 г. по ч. гр. д. № 36623/2021 г. по описа на СРС, II Г. О., 178-ти състав.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщението пред Софийски градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните .

Съдия при Софийски районен съд: _____